

Egyező és keresztező

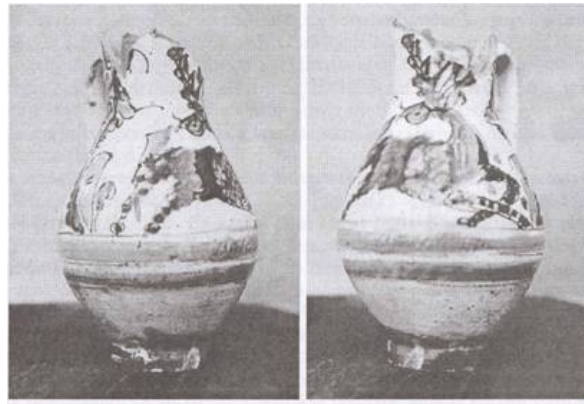
A Vízöntő-paradoxon szakrális vonatkozásairól - 1997

Adva van egy székelly bokály. Nem tudom, hányadik gazdájánál tart éppen, mert Trombitás Tamásnál fényképeztem le annak idején, az ő magángyűjteményében, de amikor később újra elmentem hozzá, hogy megismétljem a felvételeket, kiderült, hogy már túladdt rajta. Ha az ember sorra nézegeti a hasonló bokályokat, előbb-utóbb fölűnik, hogy a szarvas feje tetejéből nem agancsok nőnek ki, hanem leveles ágak.

Tudjuk, hogy ha fejtetőből nő ki a leveles-virágos ág, és nincs közvetítője, tehát nem kalap mellé tűzött ágacsokról van szó, akkor ez a szarvas állat (értsd: szerves állapot) saját szellemi kisugárzását jelenti. Az ilyen esetekben nem valamiféle megmerevedett szellemi kisugárzásról van szó, mint az agancs esetében, amikor merev, csontos minőség formájában örökítik meg. Ez ugyanis azt jelentené, hogy már csak antennaként tud működni, nem magát a sugárzást, hanem a sugárzás eszközét mutatná, amellyel egyszerre tud adni is és venni is. A mi mostani esetünkben azonban nem erről van szó. Ebben az esetben magáról a kisugárzásról van szó, s ha megnézzük a többi ránk maradt emléket is - elég magukat a székelly bokályokat szemrevételeznünk -, akkor is legalább egy az egyhez arányban szerepel az agancssal és az "ágaccsal", vagyis ágacskaival megjelenített szarvas, egymáshoz viszonyítva. Tehát akár ebben az irányban is folytathatnánk a gondolatmenetünket.

Én azonban más irányt javasolnék most. Ennek a szarvasnak nem csak agancsai vannak, hanem lábai is. Ha a lábakat vizsgálom, akkor olyan furcsa érzésem támad, hogy az állat vagy "cselez" éppen, s az ellenfél védelmét akarja át játszani, vagy pedig nagyon csámpás szarvas, aki keresztbe lép önmagának. Ugyanis a két mellső lába jól láthatóan keresztezi egymást. Ez a "jól láthatóan" azt jelenti, hogy szinte más sem lát ható, mint ez a keresztezés.

Székelly bokály, szarvas díszítéssel, magángyűjtemény.

Míg ellenben a két hátsó lába - ugyancsak jól láthatóan egyező tartású. Ez a hangsúlyos kettősség persze így, önmagában, nem túl érdekes dolog. Lehet egyszerű formai fogásnak is tekinteni. Mindenesre elég sokszor előfordul, és ha már észrevette az ember, s keresi hozzá az analógiákat, előbb-utóbb feltétlenül rájön, hogy hát igen, bizony, a székely bokályok szarvas-ábrázolásainál jellemzőmegoldásnak tekinthető, hogy az egyik láb-párost keresztező, a másikat pedig egyezőtartásban ábrázolják.

Ezek után az ember körbenéz, más témacsoportokban, vajon nem jön-e elő ez a kettős megoldás. Miről van itt szó voltaképpen? Egyforma hosszúságú egyeneseket - ez ebben az esetben négy lábat jelent, de majd látni fogjuk, az "egyenes" nem feltétlenül csak lábat jelenthet, lehet akár bot is - ha kétszer kettő van belőlük, úgy rendezik el, hogy az egyik kettős párhuzamosan helyezkedik el, a másik kettős pedig egymást keresztező módon. Sőt, olyan is van, hogy összesen csak három egyenes ábrázolódik... de nézzük előbb a következő képet!

A hét bolygó, késő középkori asztrológiai értekezés illusztrációja (Pidancet nyomán)

Tehát adva van egy olyan megjelenítési mód, ahol három bot írja le az említett kétféle "viszonyulási" lehetőséget. Ha a baloldali kettőt nézem közülük, akkor ezek az egyező tartást írják le; ha a jobb oldali kettőt, akkor ezek a keresztelőt. Semmi riadalom, megint azt mondhatjuk: „Véletlen dolog, hát valahogy csak el kellett rendezni ezeket a botokat! Vagy nem?! Mint ahogy azt a négy lábat is valamiként csak meg kellett rajzolni! Mit vacakolunk ennyit ezekkel a dolgokkal?..” Igen ám, csakhogy itt van egy többlet gondunk, hogy tudniillik ezek itt bolygókat képviselő személyek. S ezt nem én mondom, még csak nem is mi - hallgatók, illetve olvasók - találjuk vagy következtetjük ki. A kép maga eleve olyan könyvből származik, ahol az írás is ezekről a személyekről szól: ez egy asztrológiai kódexnek a bolygó-tulajdonságokat személyekkel megjelenítő ábrája, amely kifejezetten bolygó-viselkedéseket ír le.

Nyilván magunk is kitaláljuk, hiszen nem olyan rettentően nehéz feladat: aki ott a háttérben, a hegy mögött jelenik meg, a többiekkel nem vállalva semmiféle közösséget, egy másik világot, szinte úgy is mondhatnám, hogy magát a "másságot" jelenítvén meg, az a Szaturnusz. Aki egyenesen szembe fordul velünk - egyetlen ilyen személy van a képen -, de mindjárt el is takarja önmaga arcát egy kerekded formával, az nyilvánvalóan a Nap. Az is eléggé nyilvánvaló, hogy aki vele azonos nagyságrendű, és az égbolt megfigyelését lehetővé tevő szerkezetet, egy asztrolábiumot tart a kezében, az a Hold. Ez a két "bolygó" - ne felejtjük el, a klasszikus "hét-bolygó"-rendszerben a Nap is, a Hold is bolygónak számít! - tudja egymás teljes "arcát" eltakarni, ezek ugyanis egyforma nagyságúak. Míg ellenben hátul a harmadik, aki velük összevethető jelentőségű - úgy is mondhatnánk, egy másik "Nap" a Naprendszerünkben -, nem más, mint a Jupiter. Ilyen alapon az elülső három alak csakis a Mars, a Merkúr és a Vénusz megszemélyesítőjének tekinthető. S máris lehet töprengeni, hogy ebben a hármasban melyik kettő az, amelyik egyezően, s melyik kettő, amelyik egymást keresztező módon viselkedik. Hamarosan kiviláglik, hogy "egyezőnek" ebben az esetben leginkább a Merkúr és a Mars viselkedése tekinthető. Már a nevükben is rejtőzik egy közös gyök, amely az M és az R mássalhangzókat tartalmazza. Ha pedig a nevüket mesék, mítoszok szereplőiben akarom visszakeresni, akkor bizony néha nagyon nehéz eldönteni, hogy inkább a Merkúr-i vagy inkább a Mars-i szerepkör a domináns egy-egy figura, mondjuk meséink obsitos katonája vagy a Molnár Anna ballada Ajgó Mártonja esetében.

Most egy egészen furcsa példát fogok idézni a modern kor mitológiájából. Ami létezik, mert - bármilyen furcsán hangzik - korunknak is megvan a maga sajátos arculatú mitológiája. Mi olyan időket élünk, amelyek jellegzetes, egymást átfedő korszak-tüneteket mutatnak. Ez azt jelenti, hogy még fut a Halak világkorszaka, de már teljes mélységében átrétegezi a Vízöntőé. Ez viszont azt is magával hozza, hogy a testi megvalósulás síkján a két átellenes - az évkörön velük szemben lévő - világkorszak nyilatkozik meg pregnánsan. A Halakkal szemben a Szűzet találjuk, a Vízöntővel szemben pedig az Oroszlánt. Nézzük meg, hogy ennek a korszaknak, amelyben mi felnőtünk, ki volt az a két meghatározó vezéregyénisége, akikre állandóan hivatkoztak és akiknek mindenhol ott voltak a képmásaik. Az egyik az Oroszlán Márkjának névváltozatát viselte, a másik pedig az Angyalét, aki a Szűz-tulajdonságok képviselője mesékben, mondákban, mítoszokban. És akkor megkaptam Marx és Engels nevét. Tehát - hogy érthetőbb legyen a dolog - mi benne élünk egy mitológiában, csak nem vesszük észre. Mert szakadatlanul lebeszélnek róla. Mert ha én ezt így felismerem akkor arra is rájöhetek hogy ez egy meghaladható állapot. Nekünk pedig megállás nélkül azt sugalmazták, hogy ez egy meghaladhatatlan, minden tökélyek közül a legtokéletesebb állapot. Hogy tehát semmivel sem szabad összehasonlítani, ami efemer-természetű, múlékony. S egyáltalán nem szabad a gyökerei után kutatni. Ma ugyanezt a hibát fordított irányból követjük el: mindenestől lesöpörjük az asztról Oroszlán-Márkot és Szűz-Angyalt, mintha nem lettek volna nagyon is pregnáns képviselői egy világhónapnak, azon belül is a "végjáték" időszakának.

Mármost a Marx névben eléggé nyilvánvalóan meghatározó tétel a Márk-ság, de ha nem tudom, hogy Márk az Oroszlánhoz tartozik, mivel az evangélista-negyességben kifejezetten az Oroszlán-tulajdonságok letéteményese, akkor sohasem fogok rájönni, hogy itt milyen erőhatással van dolgom. És ebből a Márk-ságból úgy lesz Marx-ság, ha a névbe belefogalmazom azt a tényt is, hogy az Oroszlán jegyében a harcias Mars bolygóistenség (rejtett) erőbenlétével kell számolnunk. Igen ám, de abban a hang-, illetve betűcsoportban, hogy Marx, a Merkúr-i tulajdonságok gyökere is benne van. És hát ez az ember lényegében "dumált, dumált és dumált", és a "dumái" áthatották a tömegeket. Ezt már nem tudom a Mars-i tulajdonságokból levezetni. Itt már a Merkúr-i tulajdonság jelentkezik! Tehát a Marx-izmusban éppen az a fajta párhuzamosság érhető tetten, amelyik a mi képünk előterében is érvényesül. S ha ezt egy másik irányból nem keresztezi a szeretet, a harmóniára törekvés, ami Vénusz-i, azaz venerikus tulajdonság, akkor

ez a világ vérbe és tűzbe borul. Mint ahogy nagyon jó esélye volt rá jó darabig, hogy így is fog elveszni. (Még most sem múlt el teljesen a veszély.) Talán ennyit elég elmondani ahhoz, hogy érzékeljük: minél magasabb rendű témában jelentkeznek meghatározó módon ezek a látszólag véletlenszerű, pusztán dekoratívnak tűnő megoldások, annál valószínűbb, hogy igen-igen fontos dolgokra hívják fel a figyelmünket.

Terueli mester Aragónia, (XV. század első fele): Mária koronázása

Ezek után hát érdemes megnézni egy olyan, valóban nem elhanyagolható témájú jelenetet, amelyen Mária koronázása. Reprodukciónk egy spanyol művész képét mutatja, a neve: "Terueli mester" és Aragóniában működött a XV. század első felében. Annyit mindjárt első ránézésre meg lehet állapítani, hogy nem tartozik minden idők legnagyobb festőművészei közé. Ami igazán érdekes a képen, az az égbolt sátrának megjelenítése, amelyet a főszereplők fölé feszítenek. Ez a sáttetőszemmel láthatólag kétféle hordozó tendencián nyugszik. Az egyik a párhuzamosság, a másik pedig az egymást keresztezés mozgástendenciája. Itt már nem lehet tovább tagadni, vagy agyonhallgatni:

Sokkal feltűnőbb jelenségről van szó, mint arról, hogy egy szarvasnak a mellső lábai "összekuszálódtak-e" vagy sem; a hátsó lábai párhuzamosan alakítottak-e, vagy sem; hogy a bolygótulajdonságokat képviselő férfiak kezébe milyen irányba futó botokat adtak; vagy hogy -legutóbbi képünknel maradva - éppen most ez a két-két oldalsó angyal "meggyökken-e", esetleg nem kaptak elég prémiumot, azért nem tartják tisztességesen a két-két rudat. Itt ennél jóval fontosabb dologról van szó, és ebből a szempontból a szarvas a székely bokályon, a késő-középkori "hétbolygó" -rendszer ábrázolás, meg ez a szintén késő-középkori oltárkép lényegileg ugyanarról beszél, más-más kifejtettségi szinten.

Ha ezt a folyamatábra-kettőst szavakkal is le akarom írni - szokásunk szerint, hiszen már régen bevezettük: a mássalhangzókat nagy betűvel fogom írni, a magánhangzókat pedig kicsivel -, akkor az alábbi képlethez jutok:

eGYeZő - KeReSZTeZő

Tehát kétféle mozgástendenciáról van szó. Önmagában ezt a tényt a világ minden nyelvén meg lehet fogalmazni. Még mi is hajlunk rá, hogy az eGYeZő helyett PáRHuZaMoS-t mondjunk, vagy netalán PaRaLLeL-t, és akkor már nagyon tudományosak vagyunk. De a KeReSZTeZő-t is írhatom például eGYMáSoN áTHaTó-nak. És írhatom mindkettőt különféle idegen nyelveken is. (A PaRaLLeL már eleve idegen nyelven szól.) Így olyan szókollekciót kapok, amelyben az egyes szavaknak, illetve kifejezéseknek egymáshoz vajmi kevés köze lesz. Leválasztva a két első elnevezésről, ezeknek önmagukon túl semmiféle további jelentésük sincs. Ha tehát azt mondom, hogy PaRaLLeL, hát jó, ugyanazt mondtam, mintha PáRHuZaMoS-t mondtam volna, de semmi az égvilágon ezen túl nincs közös bennük, csak az, hogy várhatólag a végtelenben fognak találkozni. Más szóval: a jelentésbeli azonosság nem fejeződik ki hangalaki azonosságban!

De induljunk ki az eGYeZő-ből és a KeReSZTeZő-ből. Tudjuk, hogy elsősorban a mássalhangzó-kategóriákat kell figyelembe venni, mivel azok az alapjai a természetes (*nem* megegyezéses!) alapú jelölőrendszernek. Ennek megfelelően bármit behelyettesíthetek a képletbe, ami - például első szavunk esetében - a GY-vel, illetve a Z-vel egy kategóriába tartozik. A Gy esetében írhatok G-t, a Z esetében S-et. Ezeket persze nem feltétlenül magyarul kell a továbbiakban kiejteni. Ezek kategóriák! Az olasz GeSu ejtése például "DZSeSZú", a jelentése pedig JéZuS. Persze leírhatom azt is, hogy JeSu. A GY-t tehát J-ra is cserélhetem. Gondoljunk csak KÍGYÓ szavunkra, amelynek igen elterjedt népnyelvi változata a "KéJó". Azokon a vidékeken, ahol GY-Z mássalhangzópárunkat a tovább-tesztelés során JeSu-nak írják, ott a J a kiejtéskor vagy megmarad J-nek, és akkor tudom, hogy Németországban járok (esetleg Ausztriában, netán Svájcban a németlakta területén), vagy pedig a J-t, ha e vagy i magánhangzó következik utána, már eleve "ZS"-nek, illetve "DZS"-nek ejtik. Vagyis hiába írok én le J-t, azt "ZS"-nek vagy "DZS"-nek fogják ejteni. Akárhogy is írom azonban, minthogy mindegyik hangváltozat ugyanannak a mássalhangzó-kategóriának a hangalaki variánsa, az eGYeZő tendenciák leírására végül is mindenképpen azt a nevet fogom megkapni, amelyet... nos, amelyet mi mindig más forrásból származtatunk. Soha senki nem származtatja innen. Sőt, ha megtudják, hogy mi ezt tesszük, akkor innentől az én nevem mellé egy nagy fekete pont fog kerülni. (Ez azért nem gond, mert ott már úgymint éppen elég van...)

Ezek után nyilván megnézzük KeReSZTeZő szavunkat is, és azonnal rájövünk, hogy ezt meg akárhogy "ragozzuk" tovább, nagyon nehéz mást kiolvasni belőle, mint azt... ami. Olyan művelet ez, mint a Micimackóban, mikor Bagoly megírta Füles számára a születésnapra a köszöntést: csak a mássalhangzókat használjuk. A K-R-SZ-T-Z mássalhangzó-csoportból ilyen módon szabályszerűen kiolvasható az a szó, hogy KRiSZTuS. Tehát a kétféle mozgástendencia lefutási pályagörbéinek együtteséből nyomról nyomra kirajzolódik az a kettősség, amelyik olyannyira meghatározó jelentőségű a mi korunkra! De szeretném újra hangsúlyozni: ha más nyelven írom le ezt a megnevezés-kettőst, csak az egymást KeReSZTeZő tendenciák névváltozataiban találhatok utalást a KRiSZTuS névre. Nem azért, mintha a magyar nyelv átvette volna valamelyiktől ezt a megjelölésformát - persze egy ilyen állítás fordítva sem lenne igaz! -, hanem azért, mert közösen használjuk ezt a mássalhangzó-csoportot a szóban forgó mozgástendencia jelölésére.

Szép lassan el kell jussunk addig a felismerésig, hogy bizony-bizony nem mindegy, milyen nyelven gyakoroljuk a vallásunkat! Mármost amikor mi magyarok hivatalosan is megismerkedtünk a kereszténységgel, mint államvallással, mit vettek el tőlünk először? A nyelvünket, mint szakrális nyelvet. Érthető? Ezek után el lehet tünődni, mi is történt itt 1000-ben. Miről mire szoktattak át bennünket?

Ezeket a felismeréseket persze így, önmagukban még mindig nem lehet valami magas értékűnek nevezni. Nem jutunk velük messzire. Hiszen az említettek lehetnek véletlenszerű egyezések is, bár kicsit feltűnő ennyi véletlen egyezés. De önmagában egyetlen példa sosem perdöntő jelentőségű. Meg kell hát néznünk, hogy végül is miből egyező itt az egyező, s miből keresztező a keresztező. Mert abból, hogy véletlenszerűen egymás mellé tett három bot közül kettőnek-kettőnek az iránya történetesen megegyezik, vagy éppen keresztezik egymást; hogy egy szerencsétlen négy lábú állatnak két-két lába egyező vagy keresztező tartású, még nem következik magától értetődően Jézus Krisztus neve, illetve az, hogy ennek bármi köze legyen Őhozzá. Tehát érdemes megnézni, hogy akkor mégis minek az egyezése, s minek a keresztezése az, ami már egy kicsit méltóbb módon lenne kapcsolható ehhez a magasztos kettősséghez.

Először is tudnunk kell, hogy a Krisztus névnek a Messiással való azonosítása, amit nyakló nélkül hirdetnek és vallanak manapság, egyáltalán nem kizárólagos magyarázat. A két világháború közötti időben megjelent egy nagyon fontos mű a sámánizmusról. Ezt egy Ksenofontov nevű úr írta, Irkutszkban, az 1920-as évek második felében, és az volt a címe, hogy Sámánizmus és kereszténység (Előzetes tézisek). Kimutatja, hogy jó, rendben van, lehet éppen így is kezelni a Krisztus nevet, de korántsem csak azt jelentheti, hogy Messiás, azaz "felkent". A korai dokumentumokban a "Kresztosz" névalak is szerepel, ez pedig a "Kresztosz" névváltozat felé terel tovább bennünket, amelynek nem Messiás a jelentése, hanem az, hogy "jövendőmondó, jós".

Mindenesetre ha a "Kresztosz" -t veszem alapszónak, akkor már sokkal közelebb kerültem a KeReSZTeZő-höz, mint hogyha megmaradok a hivatalos változatnál, a Krisztosznál, ami lényegében a Messiásnak megfelelő szó. Ezt azért kell elmondani, mert félő, hogy túlszűkítve kapjuk ebben a vonatkozásban is a tudást. Azt a tudást, amely kétségtelenül fontos számunkra, és kétségtelenül abban a változatában is fontos, ahogy azt tanítják, de nem kizárólagosan úgy fontos.

Szaturusz és Vénusz együttállása, középkori asztrológiai értekezés illusztrációja (Pidancet nyomán)

A következő ábránk arra figyelmeztet, hogy nem jó nagyon elbizni magunkat. Ha ezt a képet aláírás nélkül és a feliratát eltakarva vetítem (vagy reprodukálom egy kiadványban), és megkérek egy vallástörténetben járatos személyt, mondjon véleményt róla, állítom, hogy száz közül száz fogja kapásból odavágni, hogy "Mária koronázása". Az előzőkben láttunk is már egy ilyen kompozíciót.

Ha viszont megnézzük az eredeti feliratokat, nyomban világossá válik, hogy itt Szaturnusznak és Vénusznak az együttállásáról van szó. Hogy érthető legyen: azokat a szakrális képtípusokat, amelyek ránk maradtak a művelődés egyetemes történetéből, konokul csakis egyetlen - minden más lehetőséget eleve kizáróan egyetlen - szemszögből vagyunk hajlandók nézni, s föl sem merül bennünk, hogy ezeknek már a kortársak számára sem ez volt az egyetlen jelentésük. Még az sem biztos, hogy a legfontosabb jelentésük éppen az volt, amit mi rájuk erőltetünk. Esetünkben bizony kifejezetten bolygó-együttállásról van szó, ahol a nagyobb erejű bolygó - hiszen nagyobb tömegű bolygóról van szó - egy sajátos műveletet végez az előtte "térdelő" másikkal. A térdelés ebben az összefüggésben maga is a szaturnuszi közeget jelzi, hiszen a térd ennek a bolygónak az egyik otthonát, a Bak állatövi jegyét képviseli az emberi test mikro-Zodiákusában. Tehát valószínűleg a Bakban lezajló szertartásról van szó, amit onnan is gyaníthatunk, hogy épített környezetben zajlik.

Ezt a néhány képet s a hozzájuk fűzött tömör kommentárt azért kellett elmondanom, illetve bemutatnom, mert bizonyos bemerevedett gondolkodási sémákat meg kell próbálni végre kicsit fellazítani. Ez a "fellazítás" néhány évtizede még kifejezetten rossz csengésű szó volt, ma azonban azt kell mondanom, hogy az elmúlt ötven évben talán az egyetlen értelmes műveletet jelölte, amit el lehetett végezni úgy, hogy bár az emberre néha ráhúzták a vizes lepedőt, azért mégis elért vele valamit a hagyománymentés terén. Úgy tűnik, ma sem árt, ha a fent körvonalazott, igencsak bemerevedett gondolkodási sémákat megpróbáljuk egy kicsit föllazítani.

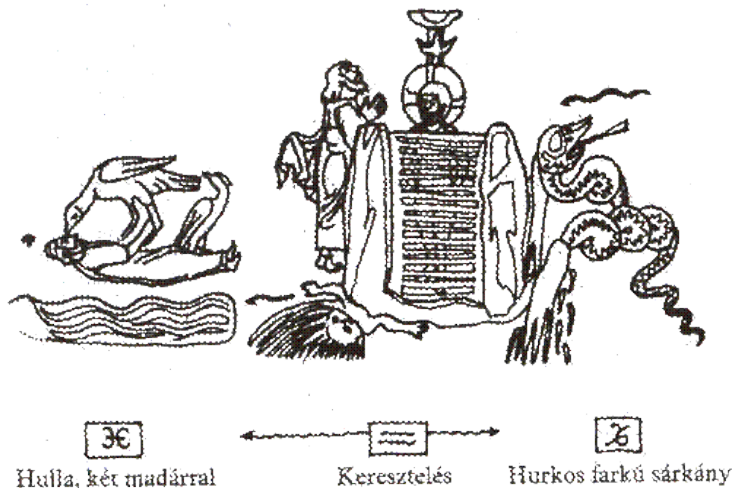
Vizsgáljuk hát meg közelebről, vajon miről is lehet szó, amikor azt mondjuk, kor az úgynevezett precessziós "nagy évben" tájékozódunk - abban a nagy évben, amelyikben értelmes absztrakciónak számított a Marx-Engels kettős fogat -, akkor a Halak és a Vízöntő jegyek egymáson-áthatása egy sajátos, komplex téridő-rendszert eredményez, amely nem általános a Mindenség viselkedésében, vagyis abban a kozmikus rendszerben, amelyben mi most élünk. Ez a Vízöntőre és csakis órá jellemző anomália, amelynek az a lényege, hogy a Vízöntő egységében másként alakul az összetett téridő négydimenziós szerkezete, mint bármelyik más megelőző vagy rákövetkező egységben. Másként, mint, mondjuk, a Kosban, a Rákban vagy a Mérlegben, és így tovább. Ez a sajátosság pedig abból adódik, hogy a jelek szerint - hangsúlyozom, nem "kitalációról" van szó, hanem igen sok egyértelmű képjelnek az összeolvasásáról, melyek részben szöveges emlékekben maradtak ránk, részben ábrázolások emlékek őrizték meg őket -, tehát a jelek szerint itt mind a négy dimenzió, amelyet közvetlenül át tudunk élni, térdimenzió formájában jelenik meg. Ez azt jelenti, hogy miután négy egynemű dimenziót kapunk, ezek nem maradhatnak együtt, hanem szétlökődnek, mégpedig két-két dimenzió taszítja széjjel egymást, s ilyen módon két ellenkező irányba szétfutó síkhullámot kapunk. Ez a síkhullám, minthogy saját idődimenziója nincs, csak a két szomszédos korszaknak az idődimenzióját tudja fölhasználni önmaga "éltetésére". Vagyis ezeken fut keresztül, mégpedig két, egymással ellentétes irányban. Amikor például a rákövetkező precessziós hónapról - ez a Bak - beszélünk, akkor a Vízöntőnek a rajta átömlő hulláma is precessziós irányba folyik.

Tehát ebben az esetben ő tulajdonképpen eGYeZő - értsd: a teljes precessziós mozgással megegyező - tendenciát valósít meg. Más a helyzet a Halakra ráfolyó két dimenzióval, azaz síkhullámmal. Ott ugyanis a Vízöntő-folyam szembe folyik a precessziós iránnyal, tehát KeReSZTeZi azt. Ez pedig roppant fontos tétel, mert - újból hangsúlyozom - ilyen jelenséggel nem találkozunk más egységében a 12 elemű, ez esetben időrendszerként felfogott Zodiákusnak. Ez kizárólag a Vízöntőre jellemző, semelyik más állatövi jegy-érvénytartamra. Amit általában teljes körrel szoktunk jelezni, az a kicsi évnek a jellegzetes "viselkedési" modellje, azaz így viselkedik az idő, amikor egy-egy 365 vagy 366 napos évben élünk.

Amikor viszont átmegyünk a precessziós nagyságrendbe, akkor már nincs jogunk körnek modellezni a 12 világhónapból álló egységet, vagyis a teljes precessziós "nagy évet", hanem egy tojásszerű alakzat áll elő. Ebben a tojásban "negatív", cső szerű alakzatként jelentkezik a Vízöntőt az Oroszlánnal összekötő tengely. Ez azt jelenti, hogy ami időt itt, a Vízöntőben megtakarítunk, az vele szemközt, az Oroszlánban térül vissza. Ez a minden szemközti két jegy esetében fennálló reciprok viszonyoknak egy sajátos megjelenési módja. Tehát amelyik minőséget az egyiknél "nulláztam", abból a másiknál többlet fog adódni, esetünkben például az idődimenziója kitágul. Emiatt az Oroszlánnak nem azonos méretű az idődimenziója a többi jegy-érvénytartammal, hanem szabályszerűen megduplázódik. Ha ezt a jelenséget grafikusan akarom ábrázolni, akkor nem kört kapok, hanem egy tojásformát. Ezt szokás Világtojásnak nevezni. Éppen azért, mert a precesszió nagyságrendjében már nem egyéni életekről beszélünk, hanem itt az életnek már van egy hangsúlyos "világdimenziója" is. A precessziós világhónapok az emberiség életét szakaszolják, azon belül is egy-egy nép életét foglalják keretbe. Ennek a világtojásnak a "negatív" tengelyéhez képest folyik egyik irányban a Bakra, mint szomszédjára, a másik irányban pedig a Halakra, mint másik szomszédjára a Vízöntő-tendencia, vagyis az azt reprezentáló egy-egy síkhullám.

Mi történik akkor - nézzük a következő képet! -, ha az Ember Fia, a Halak világhónapjának az elején születik meg? Elvileg ugyanaz kellene, hogy történjék, mintha bármelyik másik világhónap elején születne meg. Telik-múlik az idő, és Ő egy, az általános viselkedési trenddel megegyező életet él. Megszületik, mint csecsemő, fölnevelkedik, csak legföljebb "hősebb" lesz, okosabb, jobb és tökéletesebb, mint a többi ember.

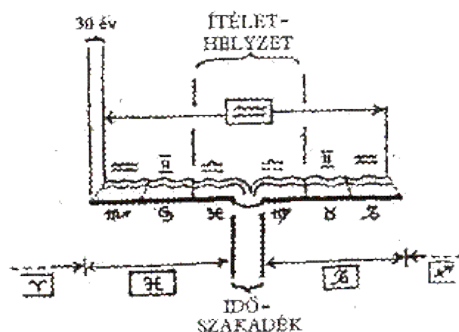
De itt nem erről van szó! A folyamat így indul ugyan, de "hősünk" harmincadik életévében történik valami. Belép egy folyam(at)ba, s a folyam(at)ban való megmerítkezéstől kezdve egy másik létformát is továbbvisz magával. De ez nem azt jelenti, hogy ikresedik, hogy valahonnan, az oldalából vagy a hátából kinő egy másik ember. Azt jelenti, hogy innentől már nem csak a jézusi természet megy tovább, hanem a krisztusi is.

A Khloodov pszaltérium miniatúrája a 73. zsoltárhoz

Vagyis eddig volt az eGYeZő-tendencia, ami a nagy-évköri precessziós mozgással egyezik meg, és ez itt találkozik azzal a másik tendenciával, amelyik viszont a nagy-évköri precessziós mozgást KeReSZTeZi. Ez a keresztelés pillanata. Ez az a pillanat, amelyet a jelenlegi nagyegyházi gyakorlat, annak a dogmatikája, illetve liturgiája egy H₂O-val való meghintés formájában realizál, s ezt emlékezés gyanánt teszi. Nem árt, ha tudjuk, hogy nem ez az egyetlen módja annak, hogy a két többlet-dimenzió felvételét tudatosítsuk abban, aki már megérett arra, hogy ezt a dimenzió-gyarapodást tudatosan is átélje. Például abban a vonulatában a kereszténységnek, amelyet elítélő hangsúllyal manicheizmusnak nevezett és nevez mind a mai napig a "nagyegyház" (értsd: a judeokrisztianizmus), amelyik azonban nálunk, Magyarországon nem így nevezte, hanem a szkíta-vallás egyenes folytatásának tekintette önmagát! – H₂O-val sohasem kereszteltek. Tehát ez a fajta megvalósítása a keresztésnek nemhogy nem volt általános, hanem helyenként és alkalmanként egyenesen tilalmazott volt. Ennek megvolt az indoka: azt a "szenvédékeny", magát az anyagba áldozó Jézusságot ("Jesus patibilis" - a manicheizmus egyik kulcsfogalma), amely, illetve aki itt él közöttünk minden tárgyban, személyben és élőlényben, ezzel feleslegesen megsértjük. És ugyanakkor magát a misztériumot leszállítjuk a H₂O szintjére. Tehát ez a döntés nem valamiféle merev keresztelés-ellenességből született, és ráadásul az írásos nyomai is ránk maradtak. Más kérdés, hogy egyetértünk-e vele vagy sem. De tudnunk kell, hogy a KeReSZTeZő tendencia manifesztálódása, a keresztelés esetében nem pusztán Hza-val való találkozásról, hanem végső soron energia-áramlásról van szó, Ha másnak nem hiszünk, legalább magának az Írásnak higgyünk. Amikor Jézus találkozik Keresztelő Jánossal, akkor ő, egyenesen Jézusra utalva, ezt mondja: "én még csak vízzel kereszteltem, de aki utánam jön, az már tűzzel és Szentlélekkel", Tehát itt nem a Hza-val való keresztelésen van a hangsúly. Sokkal inkább arról van szó, hogy fölszabadul egy olyan energia, amely Keresztelő Jánossal még nem tudott felszabadulni, csak abban a pillanatban, amikor Jézus kilép a Jordánból. Akkor Ő már nem négydimenziós létet folytat. Innentől Ő már ezzel a két többlet-dimenzióval meggazdagodott létét éli, amelyikben négy dimenzió fogható-látható, valamint időben megtapasztalható, és ezen kívül van még két többlet dimenzió, amely virtuálisan, de meghatározó módon van jelen. S ugyanúgy fölülről kapja az igazolást, mint az eddigi négy. Ne felejtjük el, itt egy másodlagos igazolásról van szó. Maga a Teremtő "szól le" ebben az aktusban, és igazolja, hogy az, aki most kilép a vízből, továbbra is az Ő Fia. Vagyis nem kikerült egy állapotból, hanem magasabb szintre került, de a Fiú-ság állapotában maradt.

Az egyező és keresztelő tendencia tehát magának a jézus-krisztusi világekorszaknak a sajátja. Ezzel a kettősséggel, mondjuk, 2100 évvel korábban még nem kellett számolni, ahogy 2100 évvel később sem kell majd számolni. Ez ennek a világekorszaknak, s a benne megszülető Ember Fiának a jellemzője. Rájuk viszont kifejezetten ez a jellemző! Nincs is ennél jellemzőbb mozzanata a mi korunknak, amely tényleg összehasonlíthatatlan bármelyik más korszakkal. Ha ebben akarok egyetemes megváltást létrehozni, akkor ezzel a kettősséggel feltétlenül számolnom kell. Ha ezt elhanyagolom: nem lesz egyetemes megváltás! Következő ábránk úgy részletezi az elmondottakat, hogy már a dekanátusokat, a részegységeket is mutatja. Mit jelent ez? Azt, hogy ha szabályosan pergetjük a precesszió mentén az egyes hónapokat, akkor fordított sorrendben következnek egymásra, mint ahogy azt a 365 napos "kis évben" tapasztaljuk. Ennek az okát is jól ismerjük, és azt is tudjuk, hogy nem "megállapodás-szerű", hanem tényleges - természettudományos szempontból is "objektívnek" nevezhető - törvényszerűségeen alapul. Azon a törvényszerűségeen, hogy a Föld tengelye forgás közben nem mozdulatlan, hanem van egy kilengése, egy szabályszerű kilengés, amitől minden földfelszíni pont kicsit több utat tesz meg, mint amennyit akkor tenne meg, ha mozdulatlan lenne a tengely. Tehát ha azt akarom, hogy ugyanott legyek az égháttérhez viszonyítva is, mint ahol egy teljes szoláris évvel ezelőtt a napéjegyenlőség pillanatában voltam, akkor két módszerem lehet erre: vagy eltüntettem ezt a kilengést, ami egy kicsit fáradságos dolog lenne; vagy felgyorsítom a mozgást, ami nem kevésbé fáradságos művelet. Egyébként bele kell nyugodnom, hogy a precesszió folyamata nem lehet másfolyan, csak hátráló mozgás.

A Vízöntő és szomszédai, dekanátusi bontásban – „Sors Könyve”

Ezt szokták a legnehezebben megérteni azok, akik először hallanak a precesszióról, hogy akkor miért nem előrefelé halad? Miért hátrál? Hát azért, mert a legjobb esetben is csak ugyanoda kerülhetnénk vissza, ahol tavaly ilyenkor voltunk. Ebben az esetben a felkelő Nap mögött megint ugyanazt a csillagképet látnánk, ugyanabban a helyzetben. Igen ám, de miután ez a többlet-utunk van, egy picit lemaradásban vagyunk. Ez azt jelenti, hogy 72 évenként 1 foknyit csúszunk visszafelé, és ez 2159 év alatt (kerekítve 2160 év) egy teljes csillagképnyi hátrálást eredményez. (Természetesen átlagos beosztás szerint, hiszen valójában a csillagképek nem egyforma terjedelműek.) Ebből könnyen be lehet látni, hogy amikor ezt a szabályszerű precessziós mozgást fölírjuk, akkor a "kis év" menetéhez képest fordított sorrendben járjuk be - miután ez hátráló mozgás - az állatövi jegyeket. Tehát ebben az esetben a Halak után nem a Kos, hanem a Vízöntő következik, utána pedig a Bak. Ez persze azt jelenti, hogy a beosztásuk is fordított lesz. A további osztásnál, tehát a dekanátusoknál, kisévi menetben az első mindig maga a hónap névadója, azaz a Halak hónapjánál a Halak dekanátus. Igen ám, de miután a precessziós rendben fordítva megyünk be a (világ)hónapokba, ilyenkor ez nem az első harmad lesz, hanem az utolsó. A középső megmarad középsőnek, mert akár innen jövünk, akár onnan, a középső mindig középső marad. Ez a Rák dekanátusa. Miután a Halak hava elemi szempontból a vízhez tartozik, a tovább szakaszolásnál is magától értetődőleg a további két vizes jegy, a Rák, illetve a Skorpió lesz a meghatározó. Mármost ebbe a szép, azonnal áttekinthető rendbe hoz változást a Vízöntő azzal, hogy egyszerre két irányban terpeszkedik rá a szomszédjaira. Hogyan?

Lássuk először az egyszerűbb esetet, amikor a Bak és a Vízöntő egy irányba pergeti a precesszió menetében a maga dekanátusait. Ilyenkor semmi gond sincs, a Vízöntő a maga Mérleg dekanátusával indít, az Ikrek lesz a középső, a "vegytiszta" Vízöntő pedig a befejező rész-egység. Igen ám, de a Halakra fordított - mármint ehhez, a precessziós rendhez képest fordított! - irányban folyik rá. Ez azt jelenti, hogy amikor Jézus belép a Jordánba, akkor Ő a Vízöntő szempontjából nem a harmadik, hanem mindjárt az első dekanátussal találkozik. Vagyis magával a Vízöntővel. Ennek a tulajdonságait veszi magára, ez az a két többlet-dimenzió, amelyet Ő - miután sík-természetű minőségéről van szó - szabályszerűen "felölt", magára ölt. Felölteni csak sík-természetű dolgokat tudunk, ami térbeli, azt nem. Azért kell ezt ennyire hangsúlyozni, mert, sajnos, az ilyen kifejezésekkel úgy dobálóznak lépten-nyomon lelki gondozóink, mintha semmi jelentősége sem lenne annak, hogy a "felöltözés" kifejezést használja Pál apostol. Pedig dehogyan nincs! Nagyon is van jelentősége, mert "felöltözni" - hangsúlyozzuk csak újra és újra! - csakis kétdimenziós létformát lehet. Hogy ezt ő, mármint Pál apostol, hagyományból tudja-e, vagy egyáltalán tudja-e, az más kérdés. Ezen lehet töprengeni, utána lehet nézni, de semmi jelentősége sincs abból a szempontból, hogy az "öltözzétek fel az Új Embert"

felszólítás félreérthetetlenül erre utal: a kereszteléstől kezdve két többletdimenzióval mehetünk tovább, ha rá tudunk hangolódni, ha - itt helyes ez a kifejezés! - "fel tudjuk vállalni" ezt a többletet. S azt gondolom, hogy ez tényleg nem H₂O kérdése. Mert ez az egyetlen esélyünk arra, hogy át jussunk azon az időszakadékon, amely a Vízöntőnek az időnkívüliségéből adódik. Ha csak a Halak idejét éljük - értsd: csak az "egyező" létformát -, akkor elérve a Halak-korszak végéhez, áthidalhatatlan időszakadék fogad bennünket. Ez az, amit "az idők végezetének" ír le az Apokalipszis könyve. Ha át akarok jutni a Bak világhónapjába, tudomásul kellennem, hogy csak a Vízöntő síkhulláma vihet át. Ha ezt nem tudom elfogadni, ha nem tudok ráhangolódni, menthetetlenül beleesem ebbe az idő-szakadékba. Lenullázodom, a szó mindenféle értelmében. Pontosan abban nyilatkozik meg a kegyelem, hogy megadja a ráhangolódás lehetőségét. Hogy azt a bizonyos síkszerű többlet-létet magamra tudjam venni. Lehet ezt félreérteni Hza-nak, vagy bármiféle egyéb formalitásnak, mint ahogy bőven félre is értik, de akkor a következményeket is vállalni kell.

A nemtörődomség következménye pedig akkor jelentkezik pregnánsan, amikor elérkezünk a saját korunk végéhez. A Vízöntő virtuálisan - nem foghatóan, de nagyon is valóságosan - jelen lévő minőségében ekkor az időszakadék mindkét oldalán a Mérleg dekanátusa realizálódik. Ez azt jelenti, hogy egyetemes megmértetés vár ránk. Ha ezen nem tudunk megfelelni, itt már késő a siránkozás! Ez a megmértetés pedig, akárhogy is vesszük, már folyamatban van. Ez már egészen biztosan folyamatban van, mert a_árhonnan indítom el a Halak korszakát, mindenképpen átfolyik már rajta a Vízöntő. S akárhogy számoigatom a Vízöntő nek ezt a bizonyos, forrás- vagy kútszerű központját, ahonnan szétárad, már benne vagyunk a Mérleg-dekanátusban, és ez visz át bennünket a következő világhónapba is. Már akit visz...

Hogyan nevezi a hagyomány ezt az egyetemes megmértetést? Utolsó Ítéletnek. Azért utolsó, mert ha ebben alulmaradunk, akkor nincs folytatás, akkor egy időszakadékba zuhanunk. Ez most egy képletből adódik - szeretném külön is hangsúlyozni! és sajátos értelmezés. De egyet már most lehet látni, mégpedig azt, hogy ebben a vonatkozásban az egyező és a keresztelő nem egyszerűen egy "cselező" szarvas két-két lábának a tartása, nem póznáknak ilyen vagy olyan irányú elrendezése. Itt ennél sokkalta fontosabb dologról van szó. A maga nyelvezetén a kozmikus szarvas - mert ez ugye, nem egy-bizonyos szarvas a sok legelésző közül -, amit a székely bo ká ly megörökít, akárcsak a bolygótulajdonságok a maguk viselkedésével - útmutatásával! - ezt hangsúlyozzák, mégpedig az utóbbiak nem is az idézett kép mélyén, netán takarásban, hanem közvetlenül az előtérbe állítva. S ezt hangsúlyozza az a csoport is, amely a Szűznek a legmagasabb szintre emelésénél statisztál - Mária koronázásának jelenetében -, ami megint kifejezetten a mi korunkra jellemző, napjainkra fontossá vált tétel.

Itt nem 2000 évvel ezelőtti vagy ezutáni eseményről van szó. Hanem? A reneszánszsal indul a történet, nagyjából 1440 körül, hiszen akkoriban indult útjára a Halak világhónapján belül a Halak-dekanátus, és ennek a testisége: a Szűz! Innentől a hétköznapi életben a legdrasztikusabban érvényesül a Szűz összes jellegzetes tulajdonsága. Abban, hogy sorozatgyártunk, hogy a dolgokban a mennyiségi vonatkozásokat hangsúlyozzuk, hogy életünket minden vonatkozásában négyzetraszterre hangoljuk át. Ez mind a Szűznek a hétköznapi síkon, a megélt élet síkján való jelentkezése. Mikor jelentkeznek, ha nem most? Van jó tulajdonsága is, például a nagyfokú beosztás, amelynek ténylegesen megvannak az előnyei. De vannak iszonyatos következményei is: a túlszervezettség, a szerves életvitel rovására menő egyöntetűsítés. Ahol a hierarchia lenne az igazán életető és élethez méltó forma, ott is a demokráciát vezet be, mert csak egyenlősít tud elképzelni. Ez a Szűznek az egysíkú látásmódjával kapcsolatos. Nem tud mást, s nem azért, mert rossz szándékú - a rossz szándék, mint olyan, már másodlagosan jelentkezik -, hanem egyszerűen azért, mert nem tud mást elképzelni. Idézzük csak fel, mi is volt a Szűzre legjellemzőbb magatartásforma a

néphagyományban? A szöveg. Mit csinál, aki szó? Létrehoz egy függőleges egyöntetűséget, majd egy vízszintes egyöntetűséget. Csakis a két fő vonatkozásnak enged szabad utat. Adva van, mondjuk, egy eredendően szerves közeg, ilyen például Debrecen régi városképe, vagy Hajdúböszörményé, vagy Kiskundorozsmáé. S ma milyen ez a kép? Tessék megnézni felülnézetből: négyzetraszterre hangolódott át. Miért? Mert a fejsvonalzó szívesebben "sétál" függőlegesen és vízszintesen, tehát tervezni könnyebb ebben a rendszerben. Négyzetraszterben készül a terv, ahhoz képest fogadják el jónak vagy rossznak. A négyzetraszterhez képest kell vizsgálni a világnak, ha a TV képernyőjéről van szó, akkor is. Tehát ebben a közegben a négyzetraszter a meghatározó, ehhez viszonyítjuk a jót és a rosszat.

Kiskundorozsma településrajza

(Tóth Kálmán nyomán)

A korunknak éppen ez a fő sajátossága. Korábban, a Halakat megelőző világkorszaknak, a Kosnak is megvolt a maga jellemzője: a törvény "túlhajtása". Vagyis az a Törvény korszaka volt, amikor minden a törvény szellemében alakult, illetve az annak megfelelő testiségben. Minden kornak megvan a maga sajátossága. Ezt túl lehet élni. Nem arról van szó, hogy megtaláltuk a véglegeset, vagy megtaláltuk az igazán jót, esetleg az igazán rosszat. Nem. Ez, ami most van, *sajátosan* rossz dolog. Különösen azért, mert mi most elsősorban a rossz oldalát tapasztaljuk, mert egy halál-tánc állapotában van jelenleg a világ. Ez, sajnos elég hosszúra nyúló halál-korszak, lehet érezni, hogy erről van szó, hogy benne vagyunk az ítélet-helyzetben. De túl lehet jutni ezen is. Hiszen éppen erről beszéltünk idáig, a Vízöntő-paradoxon ürügyén...

Forrás:

Pap Gábor: Hazatalálás

1999